

zákona o nss. Proto je bezdůvodná i námitka vadnosti řízení, vytýkající, že nař. rozhodnutí není řádně odůvodněno z té příčiny, že neobsahuje důvodů o zamítnutí právě dotčené prekludované námítky.

Č. 14.018.

Mimořádná opatření. — Řízení správní: I. I když min. obchodu rozhoduje o žádostech za povolení dovozu kinematografických filmů podle volné úvahy správním předpisem neomezené, není oprávněno, aby generálním způsobem omezovalo zájemníky v možnosti ucházeti se o takové dovozní povolení. — II. Vyhláška min. průmyslu, obchodu a živností z 22. ledna 1935, uveřejněná v Úředním listě republiky Československé z 24. ledna 1935, nemá povahu obecně závazné právní normy.

(Nález z 15. prosince 1937 č. 6785/35-5.)

V ě c: Artur F. v Praze (adv. Dr. Vilém Glaser z Prahy) proti rozh. min. obchodu z 25. září 1935 o zápisu do seznamu filmových dovozců.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Min. obchodu rozhodnutím z 25. září 1935 nevyhovělo na základě dobrozdání poradního sboru z 3. září 1935 st-lově žádosti z 19. února 1935 o zápis do seznamu filmových dovozců pro sezonu 1935/36.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Nař. rozhodnutím odepřel žal. úřad vyhověti st-lově žádosti o zápis do seznamu filmových dovozců pro sezonu 1935/36. Stížnost naproti tomu namítá, že žal. úřad tímto správním aktem konstituuje stav zákonem nezaložený, tvoře de facto koncesi pro živnost dovozu filmů. Stížnost jest odůvodněná. V zákoně z 24. června 1920 č. 418 Sb. o úřadu pro zahraniční obchod, ani ve vlád. nař. z 13. července 1920 č. 442 Sb., kterým se upravuje zahraniční obchod a provádí cit. zákon, není ustanovení, podle kterého by min. průmyslu, obchodu a živností, jež podle § 2 zákona z 19. ledna 1922 č. 25 Sb. vykonává oprávnění a funkce příkázané úřadu pro zahraniční obchod cit. zákonem č. 418/1920 Sb. a provádějícím je vlád. nař., bylo povoláno rozhodovati předem o tom, které osoby mají býti zapsány do seznamu filmových dovozců pro určité období, tedy o tom, které osoby se vůbec mohou ucházeti o povolení k dovozu kinematografických filmů a které osoby jsou předem vyloučeny z možnosti dosíci takového povolení.

Min. jest ovšem podle § 1 bodu 1 vlád. nař. č. 442/1920 Sb. příslušno povolovati vývoz a dovoz, po případě i průvoz zboží všeho druhu. Se zřetelem na ustanovení § 1 bodu 1 odst. 3 cit. vlád. nař., podle něhož vývoz a dovoz zboží je bez výslovného povolení nebo povolovacího potvrzení ohlášky pod trestní sankcí zakázán, má min. ve zmíněném rozhodování úplnou volnost, neboť rozhoduje o žádostech za povolení

vývozu, dovozu nebo průvozu podle volné úvahy správním předpisem neomezené, leda že by zvláštním předpisem bylo stánoveno, že k vývozu nebo dovozu určitých předmětů není třeba ani povolení, ani ohlášení. Takováto výjimka nepřichází ovšem v úvahu, neboť kinematografické filmy nejsou zvláštním předpisem vyňaty ze zmíněného zákazu dovozu, vývozu nebo průvozu. Je tedy min. obchodu oprávněno rozhodovati zcela podle volné úvahy také o dovozu kinematografických filmů. Než z toho ještě neplyne, že jmenované min. může generálně tou či onou cestou určité kategorii osob vůbec odníti možnost, aby se ucházely o povolení k dovozu kinematografických filmů, čili jinými slovy, že může vyloučiti celé kategorie osob již z podávání žádostí za povolení dovozu, vývozu a průvozu zboží a zbaviti se tak povinnosti o jednotlivých žádostech individuálně uvažovati. To ostatně uznává i žal. úřad, opíraje v odvodním spise své oprávnění k rozhodování o zápisu do seznamu filmových dovozců o ustanovení odst. 1 vyhlášky min. průmyslu, obchodu a živností z 22. ledna 1935 č. 6320, jež byla uveřejněna v Úředním listě republiky Československé z 24. ledna 1935 č. 20. Než tato vyhláška nemá povahu obecně závazné právní normy, způsobilé založiti oprávnění žal. úřadu, aby generálním způsobem omezoval zájemníky v možnosti o dovozní povolení žádati. Že nejde o takovou normu právní, je patrné již z toho, že vyhláška tato nebyla uveřejněna ve Sbírce zákonů a nařízení státu československého podle § 2 zákona z 13. března 1919 č. 139 Sb. Jestliže se publikace oné vyhlášky tímto způsobem nestala, nelze jí přikládati obecně závaznou moc, neboť »Sbírka zákonů a nařízení státu československého« je podle § 1 cit. zákona určena k veřejnému vyhlášení nově vydávaných právních ustanovení v československém státě a podle § 4 téhož zákona je vyhlášením právní normy ve jmenované sbírce podmíněna účinnost této normy. Jiný způsob publikace právní normy nenahrazuje způsob vyhlášení předepsaný zákonem č. 139/1919 Sb., pokud arci není zvláštního ustanovení zákonného. Ježto takového zvláštního ustanovení není pro věc, o kterou jde, nelze vyhláše ministra průmyslu, obchodu a živností z 22. ledna 1935 č. 6320, uveřejněné v Úředním listě republiky Československé z 24. ledna 1935 č. 20, již z příčiny právě uvedené přiznati povahu účinné právní normy. Nař. rozhodnutí, jež by se po právní stránce mohlo opřítí jedině o zmíněnou vyhlášku, nemá zákonné opory.

Z těchto důvodů musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno, aniž bylo možno uvažovati o tom, zda by žal. úřad nabyl oprávnění k rozhodování o tom, které osoby mohou býti předem vyloučeny z možnosti dosíci povolení k dovozu kinematografických filmů, i kdyby vyhláška z 22. ledna 1935 byla uveřejněna ve Sbírce zákonů a nařízení státu československého.

Č. 14.019.

Politické strany: Chce-li úřad založiti svůj úsudek, že určitá osoba byla v určité době organisovaným členem strany, jejíž činnost byla zastavena podle zákona č. 201/1933 Sb., na tom, že byla zapsána